

Karnabaharların Öyküsü

Bir varmış bir yokmuş, kaplumbağalar koşar tavşanlar oturmaktan bıkmış. Dev salyangozlar varmış, develer ufacıkmiş. Masal bu ya uzun boyunlu zürafa kısacıkmiş, anlayacağınız bu masalda işler pek karışıkmiş. Bir gün bir karnabahar yetişmiş toprakta. Aman görseniz ne hoşmuş, göbeğinin ortasında çiçeklerin olduğunu gördükçe kendini pek bir severmiş. “Aman ne güzel oldum, aman ne güzel oldum” der, gülermiş. Annesi ve babası pek hoşlanmış ilk önceleri... Bir karnabaharın kendini sevmesi ne güzel şey diye düşünmüşler. Onlar da bu koca göbekli, koca çiçekli karnabaharı pek sevmişler. Günler geçmiş bizimki büyümeye başlamış. Karnındaki baharlarda daha artmış, yüzü gözü iyiden iyiye belirginleşmiş. Ee çocukluktan da çıkmış artık. Anlayacağınız kocaman bir kız olmuş ama `Aman ben ne güzelim, aman ben ne güzelim` diyerek aynanın karşısında oturmaktan hiç vazgeçmemiş. Hatta birilerini gördüğünde, başka karnabaharlarla oynadığında bile mutsuz oluyor ve kendini aynada seyretmekten başka bir şeyden mutlu olmuyormuş. Diğer karnabaharlar bunu bir türlü anlayamıyorlarmış, çünkü ne zaman onunla oynasalar, o hep kendi istediklerinin olmasını istiyor, diğer karnabaharların haklarına hiç saygı göstermiyormuş. Sadece kendisini seviyor, bu yüzden de hep sıranın başına geçiyor, oyunda ilk o ebe olmak istiyormuş. Okulda da sınıf başkanlığı seçimlerinde seçim yapılmadan kendisinin başkan olacağını söylemiş. Öğretmen bu konuda onu uyarılmış ve sınıf başkanlığı seçiminde herkesin başkanlık için oy hakkı olduğunu ve kime isterlerse ona oy vermekte serbest olduklarını söylemiş. Bu durum bizim güzel mi güzel karnabaharın hiç hoşuna gitmemiş. Anne ve baba karnabahar kızlarının bu durumundan rahatsız olmaya başlamışlar. Kendini beğenmiş karnabahar ise odasından dışarı çıkmamış. Belli bir süre sonra sağlığı bozulmaya başlamış, çiçeklerle dolu göbeği kararmaya başlamış. O hâlâ “Benim gibi güzeli var mı şu sebzeler arasında” diye söylenip duruyormuş. Bir gün karnı çok ağrımış annesi ve babası hemen doktora götürmüşler. Doktor amca onun ne kadar zamandır güneş görmediğini sormuş. Güneş görmediği için hastalandığını arkadaşlarıyla oynaması gerektiğini anlatmış. Annesi ve babası gerçekten çok üzülmüşler. Bizim karnabahar ise hastalıklı yüzünü ve kararmış çiçeklerini ilk defa o gün fark etmiş. O günden sonra mahalledeki bütün karnabaharlarla koşmuş oynamış, sağlığı yerine gelmiş. Kendini beğenmişliği mi? Eee o da düzelmiş tabi... Kendini beğenmiş karnabahar herkesin başka başka özel yetenekleri olduğunu fark etmiş bütün karnabaharların ve bütün çocukların özel ve güzel olduğunu biliyormuş artık. Okulda da herkesin haklarına saygı göstermeyi, söz almak için sırasını beklemeyi, seçimlerde kim daha çok oy alırsa onun başkan olarak seçileceğini anlamış. Başkalarının haklarına saygı göstermeden sıranın başına geçmek istemenin, oyunlarda kurallara uymak gerektiğinin, sadece kendini değil tüm insanlığı sevmenin önemini anlamış ve artık çok mutlu bir karnabaharmış.